

Afscheid van een afvalwaterman; Frank Brandse gaat met pensioen

Hij vindt dat hij zo langzamerhand lang genoeg heeft gewerkt en wil gaan genieten van zijn vrije tijd voor kinderen, kleinkinderen, een potje bridge en vissen. Sinds 1964 is hij bezig geweest, als onderzoeker en ontdekker, als procesman die niet gauw tevreden is met een resultaat en heeft hij grote bijdragen geleverd in de verbetering van afvalwaterzuivering en slibverwerking. Daarmee is Frank in kort bestek wel neergezet, maar het zou te kort door de bocht zijn om hem daarmee uit te zwaaien. Ik zocht hem op in zijn moderne grachtenappartement in Zwolle.

Als babyboomer geboren in Mijdrecht, op school in Uithoorn en met HBS op zak, vindt hij z'n eerste baantje op het laboratorium van KNSF in Ouderkerk aan de Amstel en doet onderzoek naar raketbrandstof. De avondopleiding aan de analistenschool in Amsterdam maakte hem tot leerling-analist, maar dat vond hij niet genoeg. Hij ging weer terug naar de schoolbanken en deed chemische technologie aan de HTS in Amsterdam. Tussen 1969 en 1973 hield hij zich opnieuw bezig met raketbrandstof, nu bij RVO-TNO in Rijswijk; daar vervulde hij ook zijn dienstplicht en werd luitenant. Deze start, heel herkenbaar voor de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw, bracht Frank tot de opleiding milieuhygiëne. Hij specialiseerde zich in water en dat heeft hem nooit meer losgelaten.

Meer dan vijftientwintig jaar heeft Frank zich bij het Zuiveringschap West Overijssel en later bij Waterschap Groot Salland beziggehouden met alles wat met afvalwaterzuiveren te maken heeft: bemonsteren, OC-meten, ontwerpen en opstarten van nieuwe installaties, slibontwatering, troubleshooten, geur bestrijden. Hij werd specialist op meerdere terreinen, zoals bestrijding van lichtslib en biologische fosfaatverwijdering. Hij vond de wasser voor stinkende lucht uit, de landelijk veel toegepaste 'lavatoren'. Hij bedacht het BCSF-systeem, kreeg er octrooi op en introduceerde het op veel rwzi's. Frank kreeg landelijke bekendheid en zat in talloze werkgroepen en begeleidingscommissies en was vanaf het begin lid van het Landelijk Technologen Platform. Ook bezocht hij internationale congressen en gaf hij les in het kader van Wateropleidingen voor de UTAZ- en N+P-cursussen.

Bij de reorganisatie van de waterschappen in 2000 koos Frank voor het waterschap Reest en Wieden, waar hij als procestechnoloog bij de afdeling Nieuwbouw de ruimte kreeg om zijn kennis en ervaring opnieuw in praktijk te brengen. Een leidinggevende functie ambieerde Frank niet, hij ging voor het vakinhoudelijk bezig zijn. Op zijn typische wijze zoekend naar oplossingen voor problemen, altijd met zijn onafscheidelijk stinkpijp in de nabijheid.

Na al deze positiviteit moest ik het toch maar vragen: „Frank, wat zijn nou je grootste mislukkingen geweest?” Het antwoord tekent Frank ten voeten uit: “Voor mij is iets pas mislukt als ik tweemaal dezelfde fout maak. Als iets niet brengt wat ik ervan had verwacht, is dat voor mij een les om van te leren.

Ik kijk met heel veel genoegen terug op mijn loopbaan in de afvalwaterwereld en vind vooral dat Reest en Wieden en Frank Brandse een goeie combinatie hebben gevormd. Het doet mij goed dat ik de laatste tijd veel gelegenheid heb gekregen om mijn kennis en ervaring aan mijn opvolgster over te dragen.”

Op een terrasje op een zonnig plein in Zwolle praten we nog even na, en wat blijkt? Frank kan het procesmatig denken nog lang niet van zich afzetten; niet meer in de water- en slibmaterie, maar in de intermenselijke sfeer. Hij is tussen de bedrijven door afgestudeerd als ‘facilitator interculturele NLP voor groepen’ (Neuro Linguïstisch Programmeren). Hij kan optreden als een soort van troubleshooter bij vastgelopen intermenselijke processen en heeft daarin de nodige praktijkervaring. Frank wordt dit jaar vijfenzestig en loopt zich niet vast achter de geraniums, dat is duidelijk. Frank, blijf Frank.

*Herman Letteboer,
redactie Neerslag*